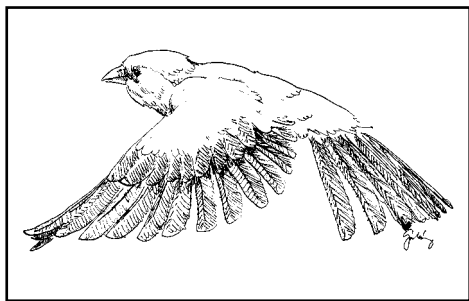

■ Badó Attila–Bóka János

Ártatlanul halálra ítélték* Aki elkezdte a sort (*Kirk Bloodsworth esete*)

Gubányi Eszter rajza

1985 márciusában az esküdtszéki ítélet hallatán egy jól megtermett férfi elsápadt. Szándékos emberölésben és erőszakos közömbülésben találta őt bűnösnek az esküdtszék, melynek következményeként a bíró halálbüntetés kiszabását látta szükségesnek. A férfi, elmondása szerint csak ült, és elhomályosult előtte a világ. Minden hang megszűnt számára és csak a bírót hallotta, amint az bejelenti: „A büntetés halál.”

„Sokkos állapotba kerültem. Fogalmam sem volt, mit tegyek. Nem tettem semmi rosszat. Azt sem tudtam, hogy ordítsak, sírjak, vagy kiabáljak. Az a mondat pedig, amely számomra a véget jelentette, a tárgyalóteremben ülőknek valami egészen mást jelenthetett, hiszen kitörő tapssal fogadták a bíró bejelentését.”

A nagydarab, büntetlen előéletű férfi esete nem okozott különösebb fejtörést az esküdteknek, hiszen számos „bizonyíték” szólt ellene.

Kirk Bloodsworth, a volt haditengerész, ettől kezdve elveszett ember volt, akinek sírására csak legyintés volt a válasz. „Szörnyeteg, és persze, amint a többség, ő is azt állítja, hogy ártatlan.” Kevesen gondolták ekkor, hogy a világtörténelem első olyan emberéről beszélnek, aki a tudomány, nevezetesen a DNS-vizsgálatok fejlődésének köszönhetően hosszú évek múlva ki fog kerülni a börtönből, hogy újabb példát szolgáltatson arra, tévedni emberi dolog.

A történet 1984. július 24-én kezdődött, amikor egy Baltimore környéki erdős területen a kilencéves Dawn Hamilton holttestét megtalálták. A kislányt leütötték, megerőszakolták, majd brutálisan megölték. Ráléptek a torkára, nemi szervébe egy botot szúrtak és alsóneműjét egy

* Részlet Badó Attila–Bóka János: Ártatlanul halálra ítélték – Az amerikai igazságszolgáltatás tévedései című könyvéből

fára akasztották. Az orvosszakértő megállapítása szerint a kislány halálát a fojtogatás és egy fejére mért ütés okozta.

Jóllehet magát az emberölést senki sem látta, a későbbi büntetőeljárás során a vád több szemtanút is felvonultatott. A gyilkosság napján, reggel fél hétkor, James Keller, autójával elhajtott a tett színhelye mellett és egy férfit látott, akiben később a vádlottat vélte felismerni. Ugyanaznap, a reggeli órákban, a 7 éves Jackie Poling és 10 éves barátja, Christian Shipley a tett színhelyétől nem messze horgásztak. A fiúkhöz egy férfi sétált, akinek büszkén mutatták meg zsákmányukat, egy kifogott teknősbékát. Nem sokkal később a szerencsétlen sorsú kislány, Dawn is megjelent, aki arra kérte a srácokat, hogy segítsenek megkeresni unokatestvérét, Lizát. A fiúk erre nem voltak hajlandók, mert nem akarták megszakítani a sikeres horgászatot. A férfi azonban felajánlotta segítségét, és a kislánnyal távozott. A fiúk később fontos tanúi lettek az eljárásnak, akárcsak Donna Ferguson, aki fél tizenegy környékén szintén látta a későbbi áldozatot egy férfivel beszélgetni. Mindezek a tanúk a rendőrségi, majd a bírósági tárgyalás során azt vallották, hogy az általuk látott férfi Kirk Bloodsworth volt.

Kirkhöz egy névtelen telefonáló juttatta el a rendőrséget, aki az újságban közzétett, a szemtanúk segítségével elkészített fantomkép alapján azonosította be a férfit. A másik személy, aki miatt a rendőrök a későbbi vádlottra felfigyeltek, Bloodsworth felesége, Wanda volt, aki férje eltűnését jelentette be a rendőrségen. Mint kiderült, Kirk nem sokkal a gyilkosságot követően Cambridge-be utazott. Capel nyomozó 1984. augusztus 8-án itt hallgatta ki a férfit. Elmondása szerint Bloodsworth nehezen tudta felidézni, hogy a gyilkosság napján hol tartózkodott. A nyomozó a beszélgetés végén egy fényképet is készített róla, amit a szokásos módon, több fényképpel együtt megmutatott a horgász fiúknak. A két fiú egyike, Christian Shipley a fényképek közül Kirk Bloodsworth-ét választotta ki, azt állítván, hogy a kérdéses napon ő volt a horgásztónál, aki később a kislánnyal távozott. A másik fiú, Jackie viszont nem volt képes beazonosítani az általa látott férfit a fényképek alapján. Ezt követően a nyomozó megszerezte az elfogatási parancsot és Bloodsworth letartóztatásáról intézkedett.

Az esküdtszéki tárgyaláson a vád csakis közvetett bizonyítékokkal, minde nélkül a szemtanúk vallomásával és Kirk ellentmondásos nyilatkozataival kívánta meggyőzni az esküdteket arról, hogy a vádlott minden kétséget kizáróan bűnös. Nem létezett beismerő vallomás, sem ujjlenyomat, sem pedig olyan nyom, amely alapján a vádlott személyazonossága megállapítható lett volna. Ez azonban nem tette reménytelenné az ügyészek helyzetét. Éppen ellenkezőleg. Nagyon is kényelmesen, a „győzelem” biztos tudatában várhatták az esküdtszék ítéletét. A felháborodás olyan mértékű volt, hogy a közönség bűnöst és büntetést akart. Ehhez pedig a legszükségesebb eszköz, a vádlott, rendelkezésre állt.

A szemtanúk a bírósági tárgyaláson egybehangzóan azt vallották, hogy a vádlottban felismerni vélik azt a férfit, akivel a tragikus napon az áldozatot együtt látták. Egyedül Jackie vallomásával volt egy kis probléma. A kislány ugyanis nem csupán a fényképek közül nem tudta kiválasztani az általa látott

személyt, hanem a rendőrségen felsorakoztatott személyek közül is először mást nevezett meg, mint akire későbbi állítása szerint gondolt. Kirk a 6-os számot viselte, Jackie pedig a 3-as számot viselőt választotta. Azt ma is nehéz megállapítani, hogy ezt követően mi történt, hiszen a kisfiú édesanyja, az ügyben közreműködő rendőrök, illetve Jackie részéről is igen ellentmondásos nyilatkozatok hangzottak el. Mindenesetre három héttel a rendőrségen zajló felismerésre bemutatást követően a kisfiú vallomást tett, hogy valójában a 6-os számú személyre gondolt, és csupán félelemből nevezett meg mást. Ez azonban nem változtatott azon, hogy a tanúk az esküdteket könnyedén győzték meg arról, Kirk Bloodsworth és a kislány hosszabb időt töltöttek el együtt a kérdéses napon, miközben a vádlott azt állította, hogy nem is járt a helyszínen.

Ugyancsak fontos bizonyíték volt a vád kezében, hogy Kirk Bloodsworth, nem sokkal az áldozat megtalálását követően elhagyta otthonát és Cambridge-be ment, ami az esküdtek számára a menekülési szándék látszatát keltette. A vádlott ezzel kapcsolatos ellentmondásos tanúvallomása ráadásul tovább rontott a helyzetén. Nem tudott ugyanis meggyőző magyarázatot adni arra, hogy miért távozott el otthonról. Azon állítása, mely szerint feleségével éppen akkor konfliktusba keveredett, nem hangzott túl hihetően.

Még több nyitott kérdést hagyott maga után az, hogy ismerőseinek miért mondta azt, hogy valami szörnyű dolgot csinált, ami veszélybe sodorhatja házasságát. A „szörnyű dolog” mibenléte a későbbiek során központi kérdéssé vált.

Az egyik tanú azt vallotta, hogy 1984 augusztusában, vagyis a Kirk letartóztatását megelőző napokban találkozott a vádlottal, aki egy bűncselekményről beszélt neki. Ennek során egy fickóról szólt, aki megerőszakolt egy kislányt, valamint egy véres kőről is említést tett. A tárgyaláson fontos kérdésé vált, hogy honnan tudhatott Bloodsworth arról, hogy mi volt az elkövetés eszköze, ha arról csak néhány nyomozó tudott? Bloodsworth először letagadta, hogy említést tett volna a véres kőről, majd később azt mondta, hogy nem tudja, miért beszélt erről másoknak. Capel nyomozó a tárgyaláson azt állította, hogy egy viselkedési szakértő tanácsára a vádlott első meghallgatásakor néhány fehér gyermekruhát helyezett el egy asztalon, amire a vádlott furcsán reagált. Azt hangoztatta, hogy nem ölte meg a kislányt és a „véres kő” kifejezés is elhagyta a száját. Capel szerint az elkövetés eszközéről csak néhány nyomozó és persze a gyilkos tudhatott. Végül, a kislány testén talált cipőnyomot is Bloodsworth-nek tulajdonította az ügyészség.

Bloodsworth ellentmondásos nyilatkozatai és a tanúk szavahihetősége olyannyira hihetővé tették a vádlott bűnösségét, hogy a védelem képtelen volt ellensúlyozni azokat. 1985-ben megszületett tehát az első marasztaló ítélet. A bíróság halálbüntetés kiszabását látta szükségesnek. Kirk Bloodsworth hamarosan már a siralomházban fáraszthatta cellatársait ártatlansága makacs hangoztatásával.

Az ügyvéd azonban 1986-ban fellebbezést nyújtott be. Számos kifogást sorolt fel beadványában. Megkérdőjelezte, hogy a létező bizonyítékok elégséges alapot adtak volna Bloodsworth elítéléséhez. Így kétségbe vonta az egyik tanúfelismerési eljárás érvényességét, vagy a „véres kő” említésére alapított

bizonyítékot. Azt is állította, hogy a „borzalmas dolog” mi-
benlétét szintén nem kellő körültekintéssel tárták fel az
esküdszéki eljárás során. A kislány torkán talált cipő-
nyom bizonyító erejét is vitatta. Sem a szakértő felkészült-
sége, sem e bizonyíték kezelésének a módja nem volt
megfelelő, mondta az ügyvéd. Az ügyészség nem bizo-
nyította, hogy a tárgyaláson bemutatott teniszcipő a vád-
lotté volt, vagy hogy azt egyszer is hordta volna. Ráadá-
sul a vádlott lábmérete is jelentős eltérést mutatott a
cipőhöz képest.

Az ügyvéd legfontosabb kifogása azonban az volt,
hogy az ügyészek egy másik lehetséges gyanúsítottal
kapcsolatban információkat tartottak vissza. Ez a személy
Richard Gray volt, aki az áldozat édesapját a kislány fa-
ágon lógó alsóneműjéhez vezette. A férfira az erdőben
akadt egy rendőr, ahol a hírlapkézbesítő éppen sétált, s
aki később a kérdéses ruhadarabra bukkant. Autójának
hátsó ülésén a rendőrök egy másik női alsóneműt is talál-
tak. Az ügyvéd azt sérelmezte, hogy az ügyészek nem
adták át a védelemnek az egyik rendőr jelentésének má-
solatát, ami értékes információkat tartalmazott. Bacon fel-
ügyelő jelentésében leírta, hogy amikor rátalált Grayre az
erdőben, az a kezeit kivéve rendkívül piszkos volt. Ingén
vére emlékeztető fekete foltot látott. A férfi idegesnek tűnt
és autója keresése közben hányt is. Bacon leírta, hogy
amikor még ő sem tudott arról, hogy a kislány holttestét
megtalálták, Gray azt mondta, hogy reméli, elkapják a tet-
test és hogy látni is utálja, amikor kislányokkal erőszakos-
kodnak. Az autójában talált női fehérnemű, mérete alap-
ján egy kislányé lehetett. A férfi azt mondta, hogy néhány
nappal azelőtt találta az erdőben és úgy gondolta, hogy
hazaviszi a feleségének vagy a lányának. Bacon számára
az is gyanússá vált, hogy az autóban 30-40 összeteker-
cselt újság is volt. Nehezen tudta elképzelni, hogy ennyi
újság összetekérése után valakinek tiszta maradjon a ke-
ze. A férfiról később Bacon azt is kiderítette, hogy bünte-
tett előéletű.

A nyomozót nem sokkal a jelentés elkészítése után fe-
lletesei arra utasították, hogy hagyjon fel a Gray utáni
vizsgálódással, mert akkor már a rendőrség más irány-
ban nyomozott. Az ügyvéd rámutatott arra, hogy a jelen-
tés ismerete a hatékony ügyvédi munkához elengedhe-
tetlen lett volna számára.

A Maryland-i Fellebbezési Bíróság csakis ezen utóbbi
kifogás alapján, a híres Brady versus State precedensre
hivatkozva állapította meg, hogy az eljárást hatályon kívül

Gubányi Eszter grafikája

kell helyezni, és új esküdtszéki tárgyalást kell lefolytatni. Bátran állítható, hogy Kirk Bloodsworth életét a gyanúsán viselkedő levélkihordó mentette meg.

Az ismételt esküdtszéki tárgyaláson érdekes információk kerültek felszínre. Capel nyomozó vallomást tett, hogy Bloodsworth első kihallgatását megelőzően egy kódarabot is az asztalra helyezett, majd úgy intézte, hogy Bloodsworth a kirakott ruhákkal együtt „véletlenül” megpillanthassa azokat. Bloodsworth tehát innen tudhatott az ominózus véres kőről, amiről több tanú állítása szerint is beszélt.

A „borzasztó dolog” mibenléte is körvonalazódni látszott a második eljárás során, jóllehet a vád e tekintetben szintén némi sikert könyvelhetett el, amennyiben e kérdés kapcsán a vádlott szavahihetőségét sikerült megkérdőjeleznie. Az egyik tanú, Rose Carson elmondta, hogy Bloodsworth azon mondatát, hogy „valami borzasztó dolgot tettem”, ő a szövegkörnyezet alapján úgy értelmezte, hogy az a feleségével kapcsolatos problémákra vonatkozhatott. Douglas Orr, a másik tanú, akivel Bloodsworth Cambridge-ben beszélt, hasonló tanúvallomást tett. Állítása szerint, a betegnek tűnő Bloodsworth neki is egy szörnyű dologról beszélt, nevezetesen arról, hogy feladta állását és elhagyta feleségét. Bloodsworth anyósát is meghallgatták, aki szerint veje neki úgy említette a szörnyű dolgot, hogy egész éjszaka kimaradt, elköltötte a fizetését, és nem vitte el a feleségét vacsorázni.

Az ügyész e tanúvallomásokkal Bloodsworth első esküdtszéki tárgyaláson elhangzott vallomását állította szembe. Bloodsworth annak idején ugyanis azt mondta, hogy a kérdéses kifejezés arra vonatkozott, hogy a feleségét nem vitte el „taco salátát” enni, amin összevesztek. Ez ugyan nem állt nagyon távol a tanúk által előadottaktól, mégis, az ügyész rámutathatott arra, hogy a vádlott legalábbis összevissza beszélt.

Ezt látszott igazolni az a vallomás is, amit Tina Christopher korábban tett. Tina egy Bloodsworth és közte lezajló beszélgetést idézett fel, amire Cambridge-ben, a Bloodsworth letartóztatását megelőző néhány napban került sor. „Egy kislánnyól beszélt. Azt hittem a lánya, úgyhogy nem is nagyon figyeltem oda, de ő leírta, hogy állítólag milyen ruhát viselt a lány ...és azt mondta, hogy ő és az a másik fickó a parton voltak és a lány kérte őt, hogy segítsen neki, és hogy az a másik fickó állítólag levetkőztette valahol.” Márpedig Bloodsworth következetesen azt állította, hogy a helyszín közelében sem járt a kérdéses napon. El lehet képzelni, hogy egy esküdt fejében mi zajlott le egy ilyen tanúvallomást hallva, miután már többen azt állították, hogy együtt látták a vádlottat a kislánnyal.

A legérdekesebb momentum a második esküdtszéki tárgyaláson egy olyan új személy felbukkanása volt, aki még a fellebbezésre okot adó Richard Gray-nél is gyanúsabbnak tűnt. Amint kiderült, nem sokkal azután, hogy 1985-ben megszületett a halálos ítélet, a tárgyalást vezető bírót felhívta egy pszichiáter, aki igen érdekes dolgokat közölt vele. Dr. Ostrom, egy pszichiátriai klinika igazgatója beszámolt neki arról, hogy 1984. július 25-én, vagyis a gyilkosság napján, a kora délutáni órákban David M. Rehill kereste fel a klinikát. A drog- és alkoholfüggőséggel akkor már 7 éve kezelt, és erőszakos cselekedeteiről is ismert beteg annyit mondott, hogy valami szörnyű dolgot tett, ám

ennek mibenlétét nem részletezte. A bíró a telefonhívást követően azonnal értesítette a rendőröket, azonban erről a tényről a védelem csak több mint két évvel később, 1987 márciusában, két héttel a második esküdtszéki tárgyalást megelőzően kapott tájékoztatást. Erre az volt a magyarázat, hogy a rendőrök a már ismert tanúk által adott személyleírás alapján kizártnak tartották, hogy Rehill lenne a lehetséges elkövető. Igaz ugyan, hogy hasonlított az újságokban is megjelent fantomképre, de a két horgászó kisfiú által közölt személyleíráshoz képest a férfi jóval alacsonyabb és soványabb volt.

A tárgyaláson Dr. Ostrom mellett a pszichiátriai klinika több munkatársa is megjelent és tanúvallomást tett. Egy szociális munkás, Ms. Marks tanúsította, hogy Rehillt látta aznap a klinikán, aki nyugodtnak látszott és egy kislánnyal való személyes kapcsolatáról is beszélt neki. Elmondása szerint a férfin nem vett észre sérüléseket. Ezzel szemben az egyik titkárnő, Beverly Raymond friss sérüléseket vélt felfedezni a férfi arcán. Azt is elmesélte, hogy a gyilkosság másnapján, amikor meglátta az újságban a fantomképet, mondta is Ms. Marksnak, hogy szerinte hasonlít a kép Rehillre. Egy másik titkárnő viszont nem emlékezett arra, hogy bármilyen sérülést látott volna Rehill arcán.

A bíró, megismervén e tényeket, megdöbbenését juttatta kifejezésre: „Itt nem bármelyik baltimore-i szőke férfiről van szó, hanem arról a férfiről beszélünk, aki Dr. Ostrom elmondása szerint a szörnyű bűncselekmény színhelyétől 10 percnnyire lévő klinikán járt a bűncselekmény napján, anélkül hogy előre bejelentkezett volna... sérülésekkel a karján és az arcán. Arról, akire ha ránézek, ráillik annak az embernek az általános személyleírása, akit utoljára láttak az áldozattal, és akit azért nem vetettek tanúfelismerési eljárás alá, mert úgy ítélték meg, hogy a kislányt utoljára látó két kisfiú által vázolt személyleírás nem illik rá... Nagyon őszintén, mindez megdöbbenítő. Az, hogy a rendőrség, az általa begyűjtött információk alapján mindezek után eltekint a tanúfelismeréstől, felháborító.”

Az esküdtek viszont ezt nem tartották oly mértékig felháborítónak, hogy hajlandók lettek volna felmentő ítéletet hozni. A második tárgyaláson az esküdtszék ismét bűnösnek találta a vádlottat. A végeredmény annyiban azonban módosult, hogy a halálbüntetés ekkor már életfogytiglani szabadságvesztéssé szelődött.

Miközben Kirk lesújtva vette tudomásul, hogy ismét veszített, az ügyvéd már újabb fellebbezésen gondolkodott. A Maryland-i Különleges Fellebbezési Bíróságra benyújtott beadványában több mint tíz pontban sorolta fel a második eljárás során elkövetett ügyészi és bírói tévedéseket. A két legfontosabb kifogás egyikeként ismét csak a bizonyítékok elégtelenségét jelölte meg. Védence elítélése voltaképp azon nyugodott, hogy a tanúk négy órával az elkövetést megelőzően őt együtt látták a későbbi áldozattal. Márpedig ez egyáltalán nem elég ahhoz, hogy a vádlott minden kétséget kizáró bűnösségét igazolja. Másik lényegi kifogása az volt, hogy a vád, akár csak az első eljárás alkalmával, most is visszatartott egy fontos bizonyítékot, és csak akkor tájékoztatta a védelmet a lehetséges másik gyanúsítottáról, amikor már nem maradt elég idő önálló nyomozás lefolytatására.

A Bíróság azonban egyik kifogást sem tartotta megalapozottnak. Terjedelmes indoklásában elmagyarázta, hogy a bizonyítékok súlyának, a tanúvallomások hitelességének megítélése az esküdtszék hatáskörébe tartozik, ami, mint a tények mérlegelője, ártatlanság és bűnösség kérdésében dönt. A bizonyíték visszatartásával kapcsolatban pedig kifejtette, hogy éppen a védelem nem viselkedett elvárhatóan, hiszen lehetősége lett volna az új tény megismerésének pillanatában a tárgyalás elhalasztását kérni, amit taktikai okokból nem tett.

1988. július 8-án tehát a fellebbezést elutasították.

Évek múltak el, mire Kirk előtt végre egy újabb lehetőség csillant fel. A DNS-vizsgálatok ekkorra már elfogadott bizonyítási móddá váltak, s alkalmazásukra ebben az esetben a kislány alsóneműjén maradt apró kis spermafolt adott lehetőséget. A folt Kirk Bloodsworth számára a szabadságot jelentette.

Az ügyvéd az ügyészség engedélyét kérte azon vizsgálatok elvégzésére, amelyek a tárgyalás időpontjában még nem voltak lehetségesek. A mintákat elküldték az FSA-nak (Forensic Science Associates), hogy végezze el a nemrégiben kifejlesztett ún. PCR-tesztet (Polymerase Chain Reaction). A többször is ellenőrzött DNS-vizsgálatok világosan megmutatták, hogy a megküldött minta semmi esetre sem származhat Kirk Bloodsworth-tól.

1993. június 25-én az FBI szakértői is ugyanarra az eredményre jutottak, mint az FSA. A szenzációt keltő eredmények a vád képviselőit is kezdték elbizonytalanítani. Bár előálltak azzal a magyarázattal, hogy a spermafolt máshonnan is a fehéreneműre kerülhetett, minden valószínűség szerint ezzel csak saját lelkiismeretüket nyugtatgatták. Bloodsworth „kiszabadítása” ennek ellenére nem tűnt egyszerűnek. Marylandben ugyanis az utolsó fellebbezést követő egy éven belül lehet új bizonyítékot előterjeszteni. Az ügyészek ezért csatlakoztak a Bloodsworth ügyvédei által írt petícióhoz, melyben az elítéltnak nyújtandó kegyelemért folyamodtak. A kegyelmet meg sem várva, 1993. június 28-án egy baltimore-i bíró Bloodsworth szabadlábra helyezéséről rendelkezett. Decemberben pedig Maryland kormányzója kegyelmet nyújtott.

Kirk Bloodsworth azonban megtapasztalhatta, hogy több mint 9 évi küzdelmet követően a börtön kapujából kilépve sem könnyű az élet. Végtelen kimerültség, egyben üresség fogta el, és egyik pillanatról a másikra céltalanná vált az élete. Az évekig tartó harc után úgy érezte, egy elvesztegetett évtizeddel a háta mögött szinte lehetetlen az újrakezdés.

Először egy temetőben kezdett dolgozni, az igazgató azonban hamarosan közölte vele, hogy mennie kell, mert árt az üzletnek. Az emberek rossz szemmel nézték, hogy Kirk foglalkozik elhunyt szeretteikkel. Máshol sem járt szerencsével.

Egy darabig a lakókocsijában lakott, és egyik állást hagyta ott a másik után. Gyakran talált az autóján cetliket „gyerekgyilkos” felirattal. Végül az államtól elmaradt munkabér címén kapott 300 000 dollárból egy hajót vásárolt magának, és akárcsak a filmbéli Forrest Gump, azóta ő is rákhalászattal tölti idejét. Mint mondja, 9 évig nem láthatott csillagos eget. Jóllehet kártérítés címén ennél jóval több pénzt kicsikarhatott volna az államtól, fáradtnak érezte

magát egy újabb perhez. 1997-ben idegösszeomlása volt és máig is állandó pszichés problémákkal küzd.

Legnagyobb fájdalomra talán az, hogy édesanyja nem érhetette meg szabadulását. Úgy halt meg, hogy nem lehetett biztos fia ártatlanságában.

Kirk ma is úgy érzi, hogy a tökéletlen igazságszolgáltatás tönkretette az életét. Családjától elszakították, és olyan súllyal terhelték meg, amitől élete végéig képtelen lesz szabadulni. A DNS-vizsgálatok ellenére máig is a kételkedés légköre lengi körül.

„Mindegy mi történik, a bizalmatlanságtól már nem szabadulhatsz meg. Bementem egy szupermarketbe, ahol egy kislány rám mutatott és így szólt: »Mami, ez a bácsi volt ma a TV-ben.« Az asszony a gyermekhez rohant, megragadta és azt mondta neki: »Ne menj közel hozzá!« Otthagytam mindent a boltban és kiszaladtam.»

Nem valószínű, hogy enyhíti Kirk szenvedéseit a tény, hogy ami vele történt, az ma már történelmi eseménynek számít. Kétségtelen mégis, hogy esete kiszabadította a szellemet a palackból. A DNS-vizsgálatok, sokszor nyitották és nyitják meg mindmáig a siralomházak ajtaját. Az ő esete teremtett másoknak is esélyt arra, hogy ügyükben felülvizsgálatot indítsanak. Nem utolsósorban, számos gyakorló jogász magabiztossága enyhült Kirk ügye kapcsán, akik ma már maguk is belátják, valójában nem léteznek minden kétséget kizáró bizonyítékok. Bármennyire fájó, még a legmodernebb DNS-vizsgálatok ismeretében sem.

Az ügy margójára érdemes feljegyezni, hogy Dawn Hamilton ügye mindmáig megoldatlan rejtély. A DNS-vizsgálat gyakran nem csupán az elítélteknek hozhat kegyelmet, hanem az igazi elkövető kilétét is tisztázni képes. Nem így ebben az esetben. Annak ellenére, hogy két rendkívül gyanús férfi is felbukkant az eljárás során, sem ők, sem más szóba jöhető személy nem volt beazonosítható a DNS-vizsgálat alapján. Maradt tehát a kétely és az a fájdalom, amit egy szerencsétlen sorsú kislány elvesztése okozott.